

**Myšlenky na
starosti dnů
včerejších,
dnešních
a zítřejších**

FIGU 1998 – německy, 2008/2010 česky

Některá práva vyhrazena.

Pokud není uvedeno jinak, je toto dílo licencováno dle:
www.figu.org/licenses/by-nc-nd/2.5/ch/

Nekomerční využití je proto výslovně povoleno bez dalšího autorského svolení.

Originál vydán v nakladatelství Věk Vodnáře (Wassermannzeit-Verlag),
»Svobodné zájmové společenství«, Semjase-Silver-Star-Center, CH-8495
Schmidrüti ZH

FIGU

Freie Interessengemeinschaft
Semjase-Silver-Star-Center
CH-8495 Schmidrüti
Schweiz/Switzerland
<http://www.figu.org>

FIGU-Studiengruppe Česká republika

P.O.Box 104
Na Strži 42
140 21 Praha 4
Česká republika
<http://cz.figu.org>

Myšlenky na starosti dnů včerejších, dnešních a zítřejších

Každý pozemský rok má 365 dní, které člověku přinášejí jak radosti, tak starosti. Jednou je člověk v nejlepší náladě, podruhé zas propadá smutku. Člověku není dopřáno, aby se každý den vyvaroval úzkostí, obav, zármutku a starostí, stejně jako bolesti a pochyb. Avšak čím více dní v roce uplyvá, tím více dní vzniká a mizí do minulosti – a dostává se tak mimo dosah lidské moci. Všechny ty chyby a strachy, všechny ty starosti a nedostatky, jakož i všechn ten zármutek, bolesti a trápení s každým uplynulým dnem unikají přítomnosti, právě tak jako všechna radost a smutek, neboť nic netrvá věčně a podléhá zákonu pomíjivosti.

Všechno minulé propadá na věky mimo dosah lidské moci a žádná vůle, žádný slib, žádné pení-

ze a ani celé jmění nemohou to, co uplynulo, nikdy vrátit zpět. Nic, co se jednou stalo, nemůže člověk nikdy odestát a veškerá moc člověka ani Univerza není s to něco prožitého a vytrpěného učinit neprožitým a nevytrpěným. Slovo, jež bylo vysloveno, nemůže být učiněno nevysloveným a vykonaný čin nemůže být učiněn nevykonaným, neboť co uplynulo, je s konečnou platností pryč a nemůže být nikdy přivoláno zpět a opětovně učiněno událostí či momentem prožívání. To minulé, zůstává minulostí, a to jak včerejšek a předvčerejšek a všechny uplynulé dny a léta předtím, tak také všechny během těchto dní a let uskutečněné události, prožité strachy, obavy, radosti, trápení a starosti, jakož i všechna bolest, všechny nedostatky, všechen zisk a ztráta a vůbec vše, co se událo.

Starat se o minulost je marné a brzdí to pokrok a úspěch. Jen lidé nemoudří se zaobírají smutkem, starostmi, bolestmi, strachem a pochybami kvůli věcem minulým. Avšak stejně tak je pošetilé a demoralizující dělat si starosti kvůli zítřku a ostatním budoucím záležitostem všeho druhu, neboť kvůli starostem jsou potlačovány a přehlíženy záležitosti skutečně důležité, čímž vzniká nekoncentrovanost a neobratnost v myšlení, cítní a jednání. A to vede k nenapravitelnému chybnému jednání, chybnému smýšlení a k ne-

ru, aby z nich mohl vzniknout dlouhodobý úspěch a skutečná evoluce ve smyslu do budoucna sahajícího a Tvoření hodného pokroku. V tomto faktu se nachází též hlubší příčina pro všechnu mezi lidmi bující brutalitu a povrchnost, jakož i vůli člověka povyšovat se nad ostatní, vykořisťovat je, trápit je, znásilňovat, zotročovat a porobovat, aby si sám žil a panoval v moci a nádheře, postrádaje upřímný soucit k bližním – onen počestný soucit, který se mezi lidmi na Zemi stal tak velmi vzácným.

Billy

Člověk je vždy výsledkem toho, jak myslel, cítil, jednal a žil – a jednou tedy bude výsledkem toho, jak bude myslet, cítit, jednat a žít.

Billy

Chce-li člověk porozumět svému současnému životu, ať pozoruje svou prožitou minulost – a chce-li poznat svůj budoucí život, ať pozoruje, jak vede svůj život v současnosti.

Billy

překlad: Jan Bayer, Ondřej Štěpánovský, korektury: Michal Dvořák

Život po smrti?

Otázka, jestli existuje život po smrti, a sice v podobě reinkarnace, v sobě ukrývá závažnější momenty, než je na první pohled patrné. Už totiž jen skutečnost, zdali si je člověk jistý tím, že existuje život po smrti, nebo nikoliv, rozhoduje o jeho životním postoji. Ví-li totiž o svém dalším životě po smrti, chová se úplně jinak než ten, který o reinkarnaci neví a zastává víru, že smrtí je jeho život definitivně ukončen anebo je přinejmenším neodvolatelně pryč až do »soudného dne«.

Člověk, jenž ví o dalším životě po smrti, má zcela odlišný přístup k životu než ten, který o reinkarnaci neví nebo vůči ní jeví odmítavý postoj. Člověk, který ví o dalším životě po smrti, pěstuje rozhodný smysl pro osobní zodpovědnost a etiku, jakož i pro povinnost lidství a osobní evoluci. Je pro něj však povinností též soucit s jeho spolupříbuznými a všemi tvory. Ale člověk, jenž si života po smrti vědom není, přemýšlí stěží nebo jen zřídkakdy o důsledcích svého myšlení, cítění a jednání. A právě to vede k faktoru, že se člověk jakožto jednotlivec, stejně jako i ve společnosti téměř výhradně fixuje jen na krátkodobé výsledky, které neslibují žádnou budoucnost v tom smě-

úspěchům, které jsou spojeny s nepřekonatelnými těžkostmi. Starosti kvůli zítřku a pozítří či kvůli budoucím dnům a časům plodí nereálné přísliby, nedostatečné výkony a škodlivé myšlenky, pocity a jednání, jimž se ustaraný člověk není schopen ubránit.

Všechno budoucí ohledně zítřka, pozítří a všeho, co se odehraje v následujících dnech a dobách – co neleží ve vlastní moci jednotlivce, aby to přímo činil, řídil, změnil a ovlivnil – musí člověk každý jednotlivý den ovlivňovat a ovládat tak, aby z toho získal to nejlepší a aby z každodenních bitev vyšel jako vítěz. Strachy, obavy, zármutek, starosti, bolest a pochyby atd. musí člověk neustále překonávat a zpracovávat, aby z nich vytěžil to dobré a to nejlepší. Člověk nikdy nesmí soustřeďovat a hromadit břemena ze včerejška, dneška či zítřka a zaobírat se jimi, neboť jinak se zhroutí. Objeví-li se negativní záležitosti libovolného typu – a mohou být i zlé či zdrcující – pak to nejsou nic více a nic méně než epizody v životě, které v mžiku sekundy unikají do minulosti, a sice neodvolatelně. Takové negativní věci je tedy nutné co nejrychleji, rozumně a logicky překonat a zpracovat, aby se nestaly vleklým břemenem, jinak by se mohly teprve zakořenit zármutek a starosti, jakož i strachy, bolesti, po-

chyby a obavy atd. a stát se každodenním hororem.

Člověk zpravidla jen zřídka propadá strachu, zoufalství ap. kvůli prožitkům a událostem, které probíhají v přítomnosti. Ne, nejsou to přítomné každodenní prožitky a události, kvůli nimž člověk ztrácí hlavu, nýbrž jsou to strachy, obavy a také starosti, zármutek a pochybnosti o tom, co se stane zítra, pozítří a v budoucnosti vůbec, z čehož často vzniká pocit »ujíždějícího vlaku«. A dále jsou to výčitky svědomí kvůli záležitostem, jež se staly včera, předevcírem nebo jindy v minulosti. Tyto minulé záležitosti si člověk silně uchovává v paměti, čímž v něm rovněž vzniká strach a hrůza z toho, co asi přinese zítřek a další budoucnost.

Život každého jednotlivce je obsahově velmi bohatý a je propleten a protkán bezpočtem podnětů, které jsou jak negativní, tak pozitivní. Avšak záleží na jednotlivci samotném, aby všechno neutrálně-pozitivně-vyrovnaně utvářel, ovládal a také tak žil. Ať se tedy každý člověk, každý den formuje k nejlepšímu – bez strachů, obav, bolestí, zármutku, pochyb a starostí atd. Ať se tyto věci učí překonávat a ovládat, aby byl spokojený a svobodný a aby jednou, v poslední minutě svého života, mohl důstojně pravit: »Prožil jsem

svůj život evolutivně ve cti a v naplnění, a povinností zákonů jsem v dobré míře učinil zadost.«

»Billy« Eduard Albert Meier